

РЕШЕНИЕ

№ 2148

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 11.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9804** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от И. Й. П. с ЕГН: [ЕГН] срещу Ревизионен акт Ревизионен акт /РА/ №Р-22002222000542-091-001/30.12.2022 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт /РАПРА/№П-22221723039731-003-001/23.02.2023 г., издадени от Ф. С. Й. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Ч. – ръководител на ревизията, с който е ангажирана отговорност на жалбоподателя за дължими и непогасени задължения на „МИТ – 20004“ ЕООД по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК публични задължения общо в размер на 111 408,58 лв., от които главница в размер на 66 240,19лв. и лихви в размер на 45 168,39лв., потвърден в тази част с Решение № 933/07.07.2023г. на директора на дирекция ОДОП С..

В сезиращата съда жалба са изложени аргументи за неправилност и незаконосъобразност на РА. Твърди се, че в хода на производството по ангажиране на солидарна отговорност по чл. 19 от ДОПК, доказателствената тежест е на органите по приходите, без да се изисква от жалбоподателя като задължение да представя и събира доказателства. Сочи се, че ревизията е повторна, като не са изпълнени указанията на директора на Дирекция ОДОП С., свързани с изясняване на фактическата обстановка, от значение за ангажиране на солидарната му отговорност. В тази връзка конкретно не са съобразени указанията за определяне пазарната цена на „правото на придобиване на лизинговата вещ“ – лек автомобил М. МЛ 350 ЦДИ 4 М.,

като приетата експертиза е дала оценка не на „правото на придобиване“, а на „пазарната стойност на ДМА“, като е оценен процесният автомобил, което показва, че не се прави разлика между право на придобиване на лизингова вещ и пазарната цена на тази вещ. Оспорва така изготвената експертиза с конкретни аргументи за непосочване годината на производство на въпросният автомобил, като данни в тази насока листват в експертизата и същото не е обсъдено от решаващия орган. Сочи се също така, че изгонената експертиза борави с „офертни“, а не с реални цени в резултата на пазарни сделки, като в същия момент използва нереални сравними обекти, доколкото тяхното действително съществуване не може да се провери при липсата на посочване на регистрационен номер, номер на рама и шаси на използваните аналози. В тази връзка се твърди, че изготвената експертиза е негодна да се ползва. В допълнение посочва също, че в експертизата и решението на решаващия орган не се конкретизира как и на каква база е изчислен „избрания“ от вещото лице коефициент, с който са намалени офертните цени. Подчертава, че не може да става въпрос за „отчуждаване“ на лек автомобил, тъй като този автомобил никога не е бил собственост на „МИТ-2004“ ЕООД. В тази връзка се сочи също, че с РА е направено разширително тълкуване на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, което е недопустимо, доколкото въпросният автомобил никога не е бил част от имуществото на „МИТ-2004“ ЕООД, поради което не е могъл да бъде безвъзмездно отчужден по смисъла на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. С жалбата се оспорва и изготвената в хода на ревизионното производство оценителска експертиза за определяне пазарната цена на продадените шивашки машини и съоръжения, която не е отчела обременяването им с тежест. Същевременно установената разлика между пазарната и продажна цена не е „незначителна“. Сочи се също така, че към момента на продажбата на шивашките машини и съоръжения от „МИТ-2014“ ЕООД на „ТИМ ТЕКС“ ЕООД е използван оценителски доклад, на базата на който е определена продажната цена. Твърди се също така, че жалбоподателят е притежавал само 10% от дяловете на „МИТ-2004“ ЕООД и не е бил едноличен собственик на капитала, което не предполага недобросъвестност. РА не се съдържа нито едно доказателство, което да обоснове извод, че е укривал каквото и да е, което по закон бил длъжен да обяви пред НАП. Твърди, че не е налице и изискуемата по чл. 19 от ДОПК причинно-следствена връзка.

На следващо място в жалбата се подчертава, че използваната адвокатска сметка на адв. Р. М.-Й. е изцяло в полза на дейността на дружеството. Постъпилите плащания в полза на „МИТ-2014“ ЕООД са отчетени по сметка на дружеството, като така изтеглените средства в брой да използвани изцяло за заплащане на трудови възнаграждения на работниците в него. В обобщение е посочено, че не е установена нито една от хипотезите по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, тъй като не е доказана недобросъвестност, в действията на жалбоподателя като управител на „МИТ-2014“ ЕООД, не се е разпореждал неправомерно със средства на дружеството. В заключение е направено искане за отмяна на РА, в частта потвърдена с решението на директора на дирекция ОДОП С..

В проведените съдебни заседания процесуалния представител на жалбоподателя поддържа жалбата, ангажира доказателства, прави доказателствени искания за допускане на С..Е и претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът – директор на дирекция "ОДОП" – С., чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, изложени в оспорения РА, потвърдителното решение на директора на Дирекция ОДОП, както и в

представени писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002222000542-020- 001/04.02.2022 г., връчена на 28.02.2022 г., е възложено извършването на ревизия на И. Й. П. за ангажиране на отговорност за задължения на „МИТ-2004“ ЕООД за корпоративен данък за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2015 г., данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения /ДДФЛ/ за периодите от 01.12.2014 г. до 31.05.2016 г., данък върху добавената стойност /ДДС/ за периодите от м. 12.2014 г. до м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 03.2016 г. и м. 05.2016 г., вноски за ДОО за осигурители за периодите от 01.12.2014 г. до 31.05.2016 г., вноски за ЗО за осигурители за периодите от 01.12.2014 г. до 31.05.2016 г. и вноски за УПФ за осигурители за периодите от 01.12.2014 г. до 31.05.2016 г. Първоначално определеният срок за извършване на ревизията е продължен до 28.07.2022 г. със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22002222000542-020-002/23.05.2022 г. Цитираните заповеди са издадени от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, възложена във връзка с Решение №47/07.01.2022 г. на директора на дирекция ОДОП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/э№Р-22002222000542-092-001/04.08.2022 г., връчен на 16.08.2022 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22002222000542-091-001/30.12.2022 г., като с РАПРА №П-22221723039731-003-001/24.01.2023 г. е поправена допуснатата техническа грешка в таблица 3 на РА относно ангажираната отговорност по чл. 19 от ДОПК за задълженията на „МИТ-2004“ ЕООД за вноски за /УПФ/ – за осигурители, като общият размер на задълженията, за които се ангажира отговорността, посочен първоначално в размер на 12 673,40 лв. е променен на 13 815,91 лв.

В констативната част на РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА, са описани извършените процесуални действия, събираните доказателства и формираните въз основа на тях изводи.

Установено е, че търговецът „МИТ-2004“ първоначално е учреден като ЕООД, с едноличен собственик на капитала- И. Й. П.. Считано от 04.07.2016 г. дружеството е преобразувано в ООД със съдружници И. Й. П., притежаващ 10% от капитала, и Б. Г. И., притежаващ 90% от капитала, които го управляват заедно и поотделно. На стр. 15 от РД са описани задълженията на И. Й. П. като управител и едноличен собственик на капитала, регламентирани в учредителния акт на дружеството от 15.04.2004 г., действащ през периода от 01.01.2014 г. до 31.05.2016 г., за който се отнасят непогасените публични задължения, за които е ангажирана отговорността.

С договор от 25.08.2016 г. ревизираното лице продава дружествени си дялове в размер на 10% от капитала на Б. Г. И., който съгласно новия устав на дружеството става негов единствен управител.

При повторната ревизия, в изпълнение на указанията в Решение №47/07.01.2022 г., е извършена насрещна проверка на Б. Г. И.. За резултатите е съставен Протокол за

извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22221122038224-141-001/14.07.2022 г. Връчено е Искане за представяне на документи и обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, с което са изискани доказателства за получени документи и активи на „МИТ-2004“ ЕООД при покупката на дружествените му дялове: такива, свързани с продажба на шевни машини и съоръжения, собственост на дружеството; за съгласие правото на придобиване на лизингова вещ – лек автомобил М. МЛ 350 ЦДИ 4 М., рег. [рег.номер на МПС] да бъде упражнено от М. И. Й. - дъщеря на И. Й. П.; документи, удостоверяващи разчетите на дружеството с И. П.. В отговор такива не са представени.

Отбелязано е, че новият собственик на капитала, е свързано лице по смисъла на §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК с 37 търговски дружества, данни за които са отразени в табличен вид от стр. 23 до стр. 25 от РД. Самият Б. Г. И. има задължения към бюджета за вноски за ДОО и здравно осигуряване в особено големи размери. Предвид това е посочено, че той формално е вписан в ТР като представляващ, управляващ, едноличен собственик на капитала, съдружник или член на колективен орган на управление на съответните търговски дружества /в т.ч. „МИТ-2004 ЕООД/, а не с цел извършване на реална дейност в тях.

Видно от таблица 1 на РА и РАПРА и таблица 3 на РАПРА, на И. Й. П. е ангажирана отговорност на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „МИТ-2004“ ЕООД в общ размер на 671 191,86 лв., в т.ч. главница – 382 448,22 лв. и лихви – 288 743,64 лв.,

При повторната ревизия от сектор „Събиране“ при ТД на НАП С. е представена информация със служебна бележка изх. №С220022-181-0021419 от 09.03.2022 г., че дългът на „МИТ-2004“ ЕООД към бюджета е категоризиран като трудно събираем. Описани са предприетите действия за принудително събиране на задълженията на дружеството: наложен е запор на банкови сметки на „МИТ-2004“ ЕООД, като по същите няма парични средства. С Постановление изх. №С160002-022-0007921/20.05.2016 г. е наложен запор на 4 МПС собственост на дружеството, балансова стойност на всяко едно от които е 0,00 лв. С Постановление изх. №С160022-022-0007790/19.05.2016 г. е наложен запор върху притежаваните от него ценни книги.

От Централния депозитар е получен е отговор, че не притежава безналични ценни книжа.

С РА №Р-22221715008260-091-001/29.06.2016 г. на „МИТ-2004“ ЕООД са установени задължения за данък върху добавената стойност за периодите от м. 03.2013 г. до м. 08.2015г. На основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, на дружеството е отказан данъчен кредит за м. 12.2014 г. по издадени фактури от „МИО ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в общ размер на 79 999,59 лв. За периодите, включени в обхвата на ревизията, документи по електронен път с квалифициран електронен подпис /КЕП/ от името на дружеството са подавани от „РАН-Р“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] с пълномощно.

Органите по приходите намират, че извършеното упълномощаване от И. Й. П. не го освобождава от отговорност по реда на чл.19 от ДОПК в качеството му на управител. Прието е, че той е запознат със съдържанието на подадените СД по ЗДДС от „МИТ-2004“ ЕООД, чрез упълномощено лице, за периодите, попадащи в обхвата на ревизията, приключила с РА №Р-22221715008260-091-001/29.06.2016 г., дал е съгласие за подаването им и носи отговорност за декларираните данни в тях.

Формиран е извод, че И. П. умишлено е укрил факти и обстоятелства за дейността на дружеството за м. 12.2014 г. Вследствие на това, в подадената СД по ЗДДС са декларирани неверни и изкривени данни, в т.ч. ДДС за внасяне в многократно по-малък размер. Направено е заключение, че сумата, представляваща разлика между действително дължимия данък от дружеството за м. 12.2014 г. и декларирания такъв е останала на разположение на „МИТ-2004“ ЕООД. Установено е, че единственото лице с правомощия да се разпорежда с паричните средства на дружеството за периодите, попадащи в обхвата на ревизията, е И. Й. П.. Той не е разпоредил плащане на декларирания данък и на установения при ревизията такъв. Прехвърлил е притежаваните дружествени дялове от капитала на „МИТ-2004“ ЕООД след издаването на РА №Р-22221715008260-091-001/29.06.2016 г., а именно когато дружеството е в тежко финансово състояние, до което лично го е довел. Чрез продажбата им е целял да избяга от отговорност за действията си. Преценено е, че бездействието на И. Й. П. да нареди извършване на плащане на дължимия данък от „МИТ-2004“ ЕООД за м. 12.2014г. е довело до невъзможност впоследствие органите по приходите да съберат вземането на НАП за същия. Прието е, че за м. 12.2014 г. е изпълнен фактическият състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

При предходната ревизия е констатирано, че „МИТ-2004“ ЕООД е извършило продажби на активи по договор за продажба на шивашки машини и съоръжения от 09.05.2016 г., с купувач „ТИМ ТЕКС“ ЕООД.

В изпълнение на дадени указания на директора на дирекция ОДОП С. в Решение №47/07.01.2022 г. е изследвано дали продажбата им е осъществена по цени – значително по-ниски от пазарните такива.

Съгласно договора за продажба на шивашки машини и съоръжения от 09.05.2016 г. с купувач - „ТИМ ТЕКС“ ЕООД, „купувачът е уведомен и съгласен, че продаваните машини са вписани като особен залог към Централен регистър по особените залози /ЦРОЗ/ и служат за гаранция по договор за строителство – за добро изпълнение. Продавачът поема задължението да не допуска върху тях да се осъществят условията на залога, т.е. гарантира добро изпълнение на строителството, по договора за чието изпълнение те са заложени.“. В чл. 4 е посочено, че: „Продавачът гарантира, че за оставащия срок от гаранцията, въз основа на която активите са заложени към ЦРОЗ, той ще изпълнява задълженията си по договора за строителство и съответно няма да допусне осъществяване на заложното право.“.

Предвид установените обстоятелства органите по приходите намират, че И. Й. П., в качеството на управител на „МИТ-2004“ ЕООД, на 09.05.2016 г. е продал на „ТИМ ТЕКС“ ЕООД активи на „МИТ-2004“ ЕООД, с цел да избегне последващ запор върху тях във връзка с предложение за установяване на задължения за ДДС и лихви в общ размер на 357 053,93 лв., направено с РД №Р-22221715008260-092-001/25.04.2016 г., връчен на 28.04.2016 г. Към издаването на ревизионния доклад и отчуждителната сделка И. Й. П. като негов управител на „МИТ-2004“ ЕООД е бил запознат със съдържанието на доклада. Посочено е, че сключването на договора непосредствено след получаването на ревизионния доклад, както и обстоятелството, че И. Й. П. и представляващият дружеството приобретател са свързани лица по смисъла на §1, т. 3, б. „б“ от ДР на ДОПК - работодател и работник. Обобщено е, че е налице недобросъвестно отчуждаване на активи на „МИТ-2004“ ЕООД вследствие на което имуществото на дружеството е намаляло и по тази причина то не е погасило задълженията си за данъци и/или задължителни осигурителни вноски към бюджета.

На следващо място въз основа на данни в информационната система на НАП, предоставени от КАТ, е установено, че през периодите, в които жалбоподателят е управител на „МИТ-2004“ ЕООД, са извършени продажби на моторни превозни средства както следва: на 04.02.2016 г. - на лек автомобил Тойота Рав, рег. [рег.номер на МПС] с купувач „ХОУМ МЕНИДЖЪР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], и на 18.03.2016 г. – на лек автомобил М. МЛ 350 ЦДИ М., рег. [рег.номер на МПС] с купувач М. И. А. – дъщеряна ревизираното лице.

При предходната ревизия е извършена насрещна проверка на М. И. А., резултатите от която са обективирани в ПИНП №П-22221721084588-141-001/28.05.2021г. При повторната ревизия, е извършена насрещна проверка на „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД, документирана с ПИНП №П-29002922038217-141-001/12.04.2022г.

Въз основа на представените документи е установено, че с Договор за финансов лизинг на ППС №94004 от 31.08.2011 г. „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД е предоставило на „МИТ-2004“ ЕООД „употребяван лек автомобил марка М.-В. модел МЛ 350 CDI рама WDC1641251A641152“. Лизинговата цена е 46 713,73 Е.. Срокът на договора е от 31.08.2011 г. до 01.11.2015 г. В нотариално заверен Договор за покупко- продажба на МПС от 07.03.2016 г. между „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД - продавач, „МИТ-2004“ ЕООД - лизингополучател и М. И. Й. – купувач, лизингополучателят е заявил, че е съгласен правото му на придобиване на лизинговата вещь в изпълнение на договора да се упражни от М. И. Й.. Съгласно Удостоверение №006412 от 07.03.2016 г., издадено от „ОЦЕНКИ И ПАРТНЬОРСТВО“ ООД на „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД, остатъчната застрахователна стойност на лизинговия автомобил към 07.03.2016 г. е 3 000,00 лв. В придружително писмо от 26.03.2022 г. „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ ЕАД е декларирало, че за изпълнение на договора за финансов лизинг са фактурирани лихви на обща стойност 9 917,38 лв., без ДДС, и главница – 81 583,37 лв., без ДДС. Лизинговият обект е напълно изплатен от „МИТ-2004“ ЕООД към датата на последващата му продажба на М. И. Й.. При извършване на сделките „МИТ-2004“ ЕООД е представявано от управителя на дружеството - И. Й. П., който е подписал договорите.

Направено е заключение, че „МИТ-2004“ ЕООД, в качеството на лизингополучател по договор за финансов лизинг на ППС №94004 от 31.08.2011г., е преотстъпило безвъзмездно правото на придобиване на лизинговата вещь – лек автомобил, на М. И. Й. – свързано лице с управителя на дружеството по смисъла на §1, т.3, б. „а“ от ДР на ДОПК. Прието е, че И. Й. П. недобросъвестно е извършил описаното отчуждаване на имущество на дружеството.

На основание чл. 60 от ДОПК, с Акт №Р-22002222000542-01-001/19.05.2022 г. е възложено извършването на експертиза за определяне на пазарната стойност на шивашки машини и съоръжения – обект на договора от 09.05.2016 г. към датата на сключването му, и на правото на придобиване на лизингова вещь - лекия автомобил към датата на покупката му от М. И. Й.. Експертизата е извършена от М. И. П. – експерт по списъка на НАП №140. При определяне на пазарни цени на активите вещието лице е използвало метода на сравнимите неконтролирани цени. Начина на формирането им от експерта са описани от стр. 7 до стр. 12 на РД. Пазарната цена на шивашките машини и съоръжения към 09.06.2016 г. е определена в общ размер на 64 330,00 лв., без ДДС.

Пазарната цена на автомобила е определена на 47 175,00 лв.

През периодите от м. 03.2015 г. до м. 05.2016 г. клиенти на дружеството „МИТ-2004“ ЕООД са извършили плащания по издадени от последното фактури по доверителна сметка на адв. Р. В. М.-Й., в „ПРОКРЕДИТ БАНК“ АД. В същата са постъпили суми, наредени от „МОДА Е МОДА СЕРВИЦИ“ ЕООД, в общ размер на 95 554,46 лв., от „АЙ ПИ ЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД, – 425 534,80 лв., от „БТБ БЪЛГАРИЯ“ АД - 179 308,08 лв. и от „ДАРА ХАУС“ ЕООД – 262 622,80 лв. Като основание за извършването им е представен Договор за доверителна сметка с адв. Р. В. М.-Й..

Съгласно ПИНП №П-22221721084582-141-001/23.06.2021 г. в отговор на връченото ѝ искане адв. Р. В. М.-Й. не е представила документи и писмени обяснения. Установено е, че Р. В. М.-Й. е снаха на И. Й. П. /съпруга на сина му/.

По лична банкова сметка на ревизираното лице в „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК“ АД са отразени плащания от името на „ТИМ ТЕКС“ ЕООД. По разплащателната му сметка в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД са получени преводи и правени вноски от Д. И. Й. с основание „служебен аванс за сметка на „МИТ-2004“ ЕООД“, от Р. В. М.-Й. „за „МИТ-2004“ ЕООД“, от „ДАРА ХАУС“ ООД и „ТИМ ТЕКС“ ЕООД в общ размер на 719 590,00 лв. В констативната част на РД в табличен вид са посочени платените суми на жалбоподателя от изброените лица. Установено е, че през 2015 г. и 2016 г. по сметката са постъпили суми от Р. М.-Й. в общ размер на 645 590,00 лв. Впоследствие те са изтеглени в брой от ревизираното лице.

Не е установено изтеглените парични средства да са постъпили в дружеството „МИТ-2004“ ЕООД. Съгласно писмени обяснения от Р. Р., представляващ лицето, осъществяващо счетоводното обслужване на „МИТ-2004“ ЕООД, цялата документация на последното е предадена на И. П. с Протокол от 01.07.2016 г. Представена е годишна оборотна ведомост на „МИТ- 2004“ ЕООД за 2015 г. В нея са отразени задължения на към доставчици и бюджета в големи размери.

Налице е запис за сметка 509 „Други парични средства“, която е с дебитни и кредитни обороти около 1 млн. лв. По последната са отразявани разчетите на дружеството с адв. Р. В. М.-Й.. Не са представени документи, въз основа на които да се установи движението на паричните средства.

Въз основа на установените факти и обстоятелства, ревизиращият екип е направил заключение, че И. Й. П., в качеството на управител на „МИТ-2004“ ЕООД, недобросъвестно е продал активи на дружеството /в т.ч. на свързани лица/ и отклонил парични средства с цел избягване на плащане на просрочени и текущи задължения на „МИТ-2004“ ЕООД към бюджета. Продажбата на активите е извършена непосредствено преди И. Й. П. да продаде притежаваните дружествени дялове от капитала на „МИТ-2004“ ЕООД. Вследствие на продажбата на активите е осуетена възможността на „МИТ-2004“ ЕООД да генерира приходи, с които да покрива данъчните и осигурителни задължения. Формиран е извод, че е налице е причинно-следствена връзка между поведението на ревизираното лице и невъзможността за погасяване на публичните задължения на представляваното от него дружество, като е прието, че И. П. е проявил

поведение с цел дружеството да бъде поставено в невъзможност да извърши плащане към бюджета. Налице е невъзможност да бъде събрано от публичните изпълнители при ТД на НАП С. – липса на авоари по банковите му сметки, липса на имущество.

По гореизложените съображения, ревизиращите органи са приели, че е реализиран фактическият състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК и на И. Й. П. е ангажирана отговорност за задълженията на „МИТ- 2004“ ЕООД за данъци и задължителни осигурителни вноски на дружеството за съответните периоди в общ размер на 382 448,22 лв. и съответните с лихви към датата на издаване на РА в размер на 288 743,64 лв.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с подаването на жалба в 14-дневния срок с жалба вх. №94-И-36/30.01.2023 г. по регистъра на ТД на НАП като с Решение № 933/07.07.2023г. на директора на Дирекция ОДОП С., издадено в срока по чл. 157, ал. 7 от ДОПК, съгласно приложено по делото споразумение за продължаване на срока по взаимно съгласие /лист 103,/ оспорения РА е обявен за нищожен в частта на ангажираната отговорност за задължения на „МИТ-2004“ ЕООД за корпоративен данък за 2014 г., данък върху добавената стойност, данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения, осигурителни вноски за ДОО, за УПФ и здравноосигурителни вноски за периодите от м. 12.2014 г. до м. 11.2015 г. и е потвърден в останалата оспорена част.

За да потвърди РА в останалата оспорена част, предмет на обжалване в настоящото производство, директорът на Дирекция ОДОП С. е приел, че по отношение на жалбоподателя са намерили проявление елементите от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, като на първо място е прието, че той е субект на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, тъй като за всички ревизирани периоди е имал качеството на управител на „МИТ-2004“ ЕООД. Решаващият орган е приел, че за жалбоподателя е изпълнена и втората предпоставка по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно, че същият в качеството си на управител на дружество, е отчуждил безвъзмездно имущество на дружеството, изразяващо се в отклоняването на средства на дружеството, получени по доверителна сметка, недекларирана пред органите по приходите, като средствата от нея са разходвани без да има данни, че са постъпили в касата на дружеството или са използвани за негови нужди. Предвид непредставянето на доказателства в тази насока в т.ч. и в удължения по реда на чл. 156, ал. 7 от ДОПК срок за произнасяне от страна на решаващия орган е прието, че е налице разпоредително действие от вида на посочените в чл. 19, ал. 2 от ДОПК, което обуславя ангажирането на отговорност. Прието е, че е налице и недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя с цел да увреди фиска, тъй като още през 2014 г. е образувано изпълнително дело с номер 22140008862/2014 г., към което впоследствие са приобщени и задълженията за данъци и осигуровки, за които е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Наложени са запори върху банковите сметки на дружеството, въпреки, че по същите не са били налице средства, с които да се погасят задълженията и такива не са постъпвали. При това положение е прието, че жалбоподателят няма как да не е знаел, че има натрупани публични задължения и не ги погасява, като е посочено, че същевременно

предприема действия чрез сключване на договор за доверително управление да отклони средства, които следва да постъпят по банковите сметки на дружеството. В решението се сочи още, че така на практика неговите длъжници извършват плащания по сметка, която не е известна на органите по приходите и няма как срещу средствата по нея да бъде насочено принудителното изпълнение на публичните задължения на дружеството. Последното, според решаващия орган пряко уврежда фиска, като причинно следствената връзка между поведението на жалбоподателя и невъзможността да бъдат събрани публични задължения е очевидна, тъй като следващите се на дружеството парични престации от негови клиенти се изпълняват по необявена сметка, титуляр на която е трето лице, съответно публичният изпълнител не може да узнае за извършените плащания, начина на съхранение на паричните средства, нито да проследи движението им и да предприеме изпълнение върху паричните средства в брой.

На следващо място за действие, което обуславя ангажирането на отговорността на жалбоподателя относимо и попадащо в хипотезата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е прието разпореждането с ползвания по договор за лизинг автомобил, придобит от дъщерята на жалбоподателя. Прието е, че отчуждаването на правото да придобие превозното средство в случая е безвъзмездно и съответно дружеството е лишено от възможността да придобие актив на значителна стойност, за който вече е заплатило лизингови вноски за целия срок на лизинговия договор. В решението се сочи, че с предходното решение е дадено указание да се установи „пазарната стойност на правото да се придобие автомобила“ като при възложената експертиза вещото лице е дало заключение за пазарната стойност на самия автомобил. Последното решаващият орган е намерил, че не е погрешно и не може да доведе до некредитиране на експертизата в тази ѝ част, тъй като правото да се придобие вещ, обект на договор за финансов лизинг, както е в случая, е неразривно свързано с цената на самата вещ и заплатените лизингови вноски. В тази връзка е прието, че преотстъпването на правото за придобиване на автомобила по договора за лизинг на физическо лице безвъзмездно и съответно лишаването на дружеството от това право, извършено съзнателно и при наличие на образувано изпълнително дело, съставлява поведение на жалбоподателя, което обуславя ангажирането на отговорността му по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Относно извършената продажба на машини и съоръжения с договор от 9.5.2016г., решаващият орган не е кредитирал изготвената в хода на развитието експертиза и е приел изложените от жалбоподателя възражения в тази им част за основателни, независимо, че това не води до отмяна на акта.

Решението на директора на Дирекция ОДОП С. е връчено на 30.08.2023г.

С молби от 18.12.2023г. и от 18.01.2023г. от процесуалния представител на жалбоподателя са представени писмени доказателства, неоспорени от ответника и приети по делото.

По делото е прието и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/, което е изготвено на база документите налични по административната преписка, както и такива представени от жалбоподателя. От заключението на вещото лице се установява, че на база

наличните разходооправдателни документи за закупуване на гориво, обслужване на автомобили за хранителни стоки и напитки за персонала на дружеството, за комунални услуги, за консумативи, за строителни материали и услуги, фактури по договори за наем, фактури за вноски 21 и 22 на лихви по договор и платена сума на главница по вноски 22, за балнеолечебен център „Камена“ ЕАД, ведомости за изплатени аванси и заплати, фактури за куриерски услуги, фактури за писмен превод на лични документи на служители, фактури за платени нотариални такси, всички описани в Таблица – Приложение, неразделна част от ССЧЕ, размерът на разходите направени в брой от дружеството за периода м. януари 2014г. до месец юни 2016г. е общо 691 164,72 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата до съда срещу ревизионния акт, потвърдена с решението на директора на ДОДОП е депозирана на 12.09.2023 г., поради което е подадена в срок, от надлежна страна и след обжалване на ревизионния акт по административен ред, поради което е допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от Ф. С. Й. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Ч. – ръководител на ревизията, компетентни органи съобразно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Представена е и заповед за упълномощаване на органа да възлага ревизии № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. /л.22 от делото/.

Ревизионният акт, както и РД, Заповедта по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, като от приетите писмени и веществени доказателства, неоспорени от жалбоподателя, се установява, че същите са подписани с квалифициран електронен подпис. Спазена е предвидената в закона писмена форма, съобразно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ, с предписаното в чл. 120 ДОПК съдържание. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна, при съобразяване и на разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК.

По приложението на материалния закон:

Предмет на спора в настоящото производство е РА, в частта която не е обявен за нищожен с решението на директора на Дирекция ОДОП С., а именно в частта, в която е ангажирана отговорност за дължими и непогасени задължения на „МИТ 2004“ ЕООД по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК публични задължения общо в размер на 111 408,58 лв., от които главница в размер на 66 240,19 лв. и лихви в размер на 45 168,39 лв. както следва: за данък върху добавената стойност за периодите м. 01.2016 г., м. 03.2016 г. и м. 05.2016 г. в размер на 54 899,47 лв. и лихви за забава в размер на 37 362,83 лв.; за корпоративен данък за 2015 г. в размер на 1 216,65 лв. и лихви за забава в размер на 833,18 лв.; за данък върху доходите на физическите лица за

периодите от м. 12.2015 г. до м. 05.2016 г. в размер на 4 331,18 лв. и лихви в размер на 3 007,37 лв., за осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване за периодите от м. 12.2015 г. до м. 05.2016 г. в размер на 3 613,45 лв. и лихви в размер на 2 472,90 лв., за вноски в универсален пенсионен фонд за периодите от м. 12.2015 г. до м. 05.2016 г. в размер на 562,13 лв., и лихви в размер на 385,22 лв.

Хипотезите, които се поддържат за обосноваване на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на жалбоподателя, предмет на оспорване в настоящото производство, в частта в която РА не е обявен за нищожен с решението на директора на Дирекция ОДОП С. обхващат извършването на действия на разпореждане с имуществото на дружеството, а именно с постъпили по личната банкова сметка на жалбоподателя парични средства в размер на 645 590,00 лв. от адв. Р. М. – Й. и с размера на правото да се придобие лек автомобил МПС М. ML 350 CDI 4Matic в размер на 47 157, 00 лв.

Отговорността на физическото лице по чл. 19, ал. 2 от ДОПК е субсидиарна и възниква от момента, в който се установи, че задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски не могат да бъдат събрани от субекта по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. За да бъде реализирана отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК следва да са налице следните предпоставки: 1. субект на отговорността да е физическо лице, имащо качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, то. 1 и 2 от ДОПК към момента, за който са установени публичните задължения за последното; 2. управителят, действайки недобросъвестно, да извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент *или* да отчужди безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, имущество **на задълженото лице** и 3. вследствие на горните разпоредителни действия имуществото на дружеството да е намаляло и изключително по причина на извършените разпоредителни сделки да не са платени данъци или осигурителни вноски. Отговорността на управляващия по чл. 19, ал. 2 от ДОПК е лимитирана - до размера на извършените плащания, съответно до размера на намаленото имущество. Посочените материалноправни условия следва да са налице кумулативно - при отсъствието на което и да е от тях, нормата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е неприложима.

Тежестта на доказване на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата се носи от органа по приходите (арг. чл. 170, ал. 1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК), който следва да проведе пълно доказване, като създаде сигурно убеждение у съда в настъпването на всички факти от хипотезата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Относно наличието на първия елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, съдът намира същия за безспорно установен с оглед на наличните доказателства за факта, че жалбоподателят е имал качеството на управлявал дружеството „МИТ-2004“ ЕООД през периода, в който са възникнали задължения, за които е ангажирана неговата отговорност, а именно за периода от м.12.2015г. до м. 05.2016г./предмет на настоящото производство/, съгласно приложената по делото справка за задълженията на „МИТ-2004“ ЕООД към 18.07.2022г. /лист 67, том 2 от кориците на делото/. С договор за

прехвърляне на дялове от 08.06.2016 г. И. Й. П. е прехвърлил 90 дяла от капитала на „МИТ–2004“ ЕООД, всеки от които с номинална стойност 50,00 лв., на Б. Г. И.. Обстоятелството е вписано в ТР на 04.07.2016 г. При тези данни неоснователни са изложените в жалбата възражения относно липсата на качеството на управител на дружеството за периода, за който е ангажирана отговорността.

Относно наличието на предпоставките по чл. 19, ал. 2, т. 1, предл. второ от ДОПК съдът намира, че не е налице сочената от органите по приходите хипотеза, тъй като същите чрез разширено тълкуване и интерпретиране на иначе правилно изяснената фактическа обстановка са достигнали до превратно тълкуване на закона. Управителят, действайки недобросъвестно, следва безвъзмездно да е отчуждил имущество на дружеството. В случая органа по приходите е приел, че жалбоподателят е отклонил/пренасочил средства на дружеството по специална му адвокатска доверителна сметка, като средствата от нея били разходвани без да има данни, че са използвани за дейността на дружеството. Този извод е неправилен, както и необоснован. На първо място от приложените по делото доказателства не се установява постъпилите по доверителната сметка на адв. Р. М.-Й. плащания в полза на „МИТ–2004“ ЕООД, отчетени по сметка 509 на дружеството, съгласно изложените на стр. 27 от РД констатации и постъпили впоследствие по лична сметка на жалбоподателя в О., да са разходвани за лични нужди или за дейности не свързани с икономическата дейност на дружеството. Не е установено те да са ползвани в лично качество от жалбоподателя. Напротив, от представените по делото писмени доказателства, неоспорени от ответника, както и от приетата в хода на съдебното производство ССЕ се установява, че получените средства в брой са разходвани изцяло за сметка и в полза на дружеството основно за заплащане на работни заплати, съгласно приложените ведомости за изплатени аванси и заплати на работници на дружеството и за негови комунални разходи. Същевременно в случая изобщо не е установено жалбоподателя недобросъвестно да е извършил действия по безвъзмездно отчуждаване на тези средства в своя полза. Действително средствата са постъпвали по специална, доверителна адвокатска сметка, но с това не може да се приеме, че жалбоподателят е действал недобросъвестно, тъй като сметката е открита и използвана от жалбоподателя още през 2012г. с Договор 12.12.2012г. /лист 678 , том 3 от кориците на делото/, към който момент жалбоподателят няма как да е знаел за натрупани публични задължения, които да погасява, тъй като такива не са съществували, нито е имало образувано изпълнително дело в тази връзка. Следователно, от доказателствата по делото не се доказва наличие на отчуждаване на дружествено имущество, в следствие на което това имущество да е намаляло и това да е единствената причина за непогасяване на задълженията на дружеството. От доказателствата по делото се установява, че постъпилите по банковата му сметка общо 692 747, 00 лв., от които 645 590 лв. постъпили по банковата му сметка от адв. Р. М.- Й., жалбоподателят е разходвал изцяло в полза и за сметка на дружеството общо 691 164,72 лв. за периода от м. януари 2014г. до м. юни 2016г., за което е представил разходооправдателни документи, издадени и отчитани в счетоводството на дружеството. Именно

това обстоятелство съдът намира за релевантно и достатъчно да обуслови липсата основание за ангажиране отговорността на жалбоподателя за установените задължения на дружеството по чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, тъй като с извършените разпоредителни действия в случая не е увредил, намали още по-малко очуждил имуществото на дружеството в негова вреда, а напротив разпоредил се е в него полза и във връзка с икономическата дейност на това дружество. В случая не се установява и волята и намерението за увреждане патриониума на дружеството, до степен, която препятства събирането на публични вземания, което е видно от потвърденото и неоспорено от ответника обстоятелство, че почти всички получени от управителя суми са разходвани за дейността на дружеството, установено от ССЧЕ. Не на последно място, не е доказана и причинно-следствена връзка между извършените от жалбоподателя разпореждания със средствата на дружеството и в негова полза и несъбраните публични вземания.

Константно се възприема в съдебната практика на ВАС (след постановяване на решение № 2475 от 20.02.2013 г. по адм. дело № 7036/2012 г., VIII отд. на ВАС и решение № 2697 от 26.02.2013 г. по адм. дело № 7027/2012 г., VIII отд. на ВАС, решение № 3181 от 15.03.2017 г. по адм. дело № 3411/2016 г. на ВАС, I отд.), че разпоредбата на чл. 19 от ДОПК изисква уникалност на каузалната връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество, т. е. посоченото поведение на управителя следва да е единствената причина за обсъжданата несъбираемост на публичните вземания.

По изложените съображения, РА в частта, в която е ангажирана отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 2, т. 1, пред. второ от ДОПК за извършени разпоредителни действия с постъпили по лична му сметка парични средства като неправилен и необоснован следва да бъде отменен.

На следващо място, като основание за ангажиране отговорността на жалбоподателя на основании чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК е посочено безвъзмездното преотстъпване на правото на придобиване на лек автомобил марка М. ML 350 CDI 4Matic на трето лице, което право е оценено на 47 157,00 лв., съгласно изготвената в хода на повторната ревизия експертиза за определяне пазарната стойност на правото на придобиване на лизингова вещ /стр. 126, том 1 от кориците на делото/.

В конкретния случай е установено, че управителят е извършил безвъзмездно разпореждане с имущественото право на „МИТ-2004“ ЕООД в качеството му на лизингополучател по договор за финансов лизинг от 31.08.2011г. с „УниКредит Лизинг“ ЕАД да придобие лизинговата вещ. Разпореждането е извършено на 07.03.2016 г., когато е сключен договор за покупко – продажба на МПС М. ML 350 CDI 4Matic и дружеството, чрез И. П. е дало съгласие правото му на придобиване на лизинговата вещ да бъде упражнено от М. Й. (дъщеря на управителя на „МИТ-2004“ ЕООД). Към момента на извършването му, на управителя са известни задълженията на дружеството, които не са платени в срок и образуваното в тази връзка изпълнително дело. Разпореждането с имущественото право на дружеството в полза на М. Й. е безвъзмездно, тъй като съгласно представените от „УниКредит Лизинг“ ЕАД документи, към датата на прехвърлянето на автомобила, лизинговият обект е

бил напълно изплатен на продавача от дружеството – лизингополучател, а правото на собственост върху лизинговата вещь е придобито от физическото лице със съгласието на лизингополучателя.

При тези факти, правилно ревизиращият орган е приел, че разпоредителното действие попада в хипотезата на чл. 19, ал. 2 ДОПК, доколкото в правната теория и практика се приема, че под имущество в тесен смисъл на думата се разбира както вещи така и права върху вещи или имуществени права, каквото в случая е правото на лизингополучателя да придобие лизинговия автомобил. Съгласно клаузите на този договор правото на изкупуване възниква и може да бъде упражнено само след заплащането на всички дължими от него лизингови вноски, както и след плащането на остатъчната стойност. Видно от приложените по делото доказателства автомобилът, обект на лизинговия договор е бил напълно изплатен -главница в размер на 81 583,37 лв. и лихва в размер на 9 917, 38 лв. от управляваното от жалбоподателя дружество – лизингополучател, като това имуществено право на изкупуване на автомобила е прехвърлено безвъзмездно от жалбоподателя на трето лице с прехвърлянето на самата вещь, обективизирано в договора за покупка -продажба от 07.03.2016г. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения за липсата на отчуждаване на имущество по смисъла на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, доколкото както бе посочено под имущество се разбира не само вещи, но и права върху вещи и/или имуществени права. Действително, лизинговите вноски се заплащат за ползването на автомобила през периода на лизинговия договор, но наред с това изплащането им дава правото на изкупуване на вещь от лизингополучателя или определено от него трето лице, при условията и съгласно клаузите на лизинговия договор. С други думи правото на придобиване на лизинговата вещь, възникващо при условията на договора за финансов лизинговия е оценимо в пари право на лизингополучателя, което в случая е прехвърлено безвъзмездно на трето лице. Неоснователни се явяват и възраженията относно определената от експертната пазарна стойност на правото на придобиване на лизинговата вещь, тъй като осребряването на това право става чрез оценяване стойността на придобиваната вещь, при това към момента на нейното придобиване т.е. към 7.3.2016г.. Както бе посочено това право на изкупуване възниква само ако са изплатени всички лизингови вноски и остатъчна стойност, като в случая същите са били напълно изплатени от лизингополучателя „МИТ-2004“ ЕООД за срока на договора от 31.08.2011г. до 01.11.2015г., в т.ч. и посочената в приложение 1 към договора остатъчна стойност на автомобила от 2 084, 64 евро към 7.3.2016г. По договор за покупко – продажба на МПС от 7.3.2016г. единствено се сочи застрахователната стойност на автомобила, без посочена продажна цена, с приложено удостоверение № 006412/7.3.2016г. за застрахователна стойност на автомобила, при това остатъчна такава в размер на 3 000лв. При тези данни следва да бъдат споделени изложените от ревизиращите органи аргументи за определяне чрез експертиза на пазарната стойност на упражненото в случая от трето лице право на придобиване на лизинговата вещь. Дадената от експерта цена от 47 157, 00 лв. също следва да бъде кредитирана, като компетентна и обективно определена. В жалбата се излагат конкретни възражения срещу същата, но доказателствено искане за

оборването на тези констатации не е направено в хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя, доколкото негова е доказателствената тежест да докаже изложените твърдения. От друга страна, видно от изготвеното заключение, пазарната стойност на автомобила е определена от експерта, при представена редица от аналози с минимална и максимална стойност, на която база е определена средна стойност. Действително заключението е изготвено на база офертни цени, но всичките са коригирани в намаление с коефициент, за да се приближи заключението до стойността на реалната сделка, който коефициент безспорно е съобразен с редица фактори в т.ч. и с търсенето и предлагането на пазара на автомобили втора употреба. Представена е редица от аналози, като минималната стойност е в размер на 44 100,00 лв., а максималната 52 000,00 лв. Средната стойност, която е приета и за стойността на правото да се придобие моторното превозно средство е в размер на 47 157,00 лв. Същата, както е посочено от решаващия орган е почти два пъти по-ниска от стойността на заплатените лизингови вноски.

Следователно в случая са налице и предпоставките за реализиране на отговорността на жалбоподателя по тази втора хипотеза на чл. 19, ал.2 ДОПК, а именно управителят е отчужди безвъзмездно имущество на задълженото лице, вследствие на което имуществото му е намаляло и по тази причина не са изплатени установените задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, поради което за него следва да бъде ангажирана отговорността до размера на извършеното намаление, което в случая е определено на 47 157,00 лв.

В допълнение е необходимо да се посочи, че за недобросъвестността на жалбоподателя свидетелства и обстоятелството, че е извършил продажбата на дружествените дялове от капитала на „МИТ-2004“ ЕООД в хода на ревизионно производство на дружеството за определяне на задълженията му по ЗДДС за периодите от м. 03.2013 г. до м. 08.2015 г., за част от които със спорния РА му е вменена отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

По изложените съображения, РА в частта, в която е ангажирана отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 2, т. 1, пред. второ от ДОПК за извършено безвъзмездно разпореждане с размера на правото да се придобие лек автомобил МПС М. ML 350 CDI 4Matic, а именно в размер на 47 157,00 лв. следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноски общо в размер на 6 600 лв., от които на основание чл. 161, ал. 1, изр. 1, от ДОПК за адвокатското възнаграждение съобразно уважената част от жалбата определено по реда на чл.8 ал. 1 вр. с чл.7 ал. 2 т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 5 790 лв., за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. (това е размерът на платената такса, тъй като се касае за физическо лице) и за възнаграждение на вещото лице в размер на 800 лв.

На ответника също се следват разноски, на основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК, съобразно отхвърлената част от оспорването, която при материален интерес от 47 157,00 лв., съответстващото възнаграждение се определя в размер на 4 422 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 17 състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт /РА/ №Р-22002222000542-091-001/30.12.2022 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт /РАПРА/№П-22221723039731-003-001/23.02.2023 г., с който е ангажирана отговорност на жалбоподателя за дължими и непогасени публични задължения на „МИТ 2004“ ЕООД по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за сумата от 64 251, 58 потвърден в тази част с Решение № 933/07.07.2023г. на директора на дирекция ОДОП С..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Й. П. с ЕГН: [ЕГН] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002222000542-091-001/30.12.2022 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт /РАПРА/№П-22221723039731-003-001/23.02.2023 г., с който е ангажирана отговорност на жалбоподателя за дължими и непогасени публични задължения на „МИТ 2004“ ЕООД по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за сумата от 47 157, 00 лв., потвърден в тази част с Решение № 933/07.07.2023г. на директора на дирекция ОДОП С..

ОСЪЖДА директора на Дирекция „ОДОП“-С., при ЦУ на НАП да заплати на И. Й. П. с ЕГН: [ЕГН], сумата от 6 600 лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА И. Й. П. с ЕГН: [ЕГН], да заплати на директора на Дирекция „ОДОП“-С., при ЦУ на НАП сумата от 4 422 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: